

Arrest

nr. 206 878 van 17 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. JANS verschijnt voor verzoekster en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 augustus 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 4 september 2017 ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.03.2017 werd ingediend door :

B., K.

nationaliteit: Marokko , ».

geboren te Bigoudine op (...)1967

adres: (...) ZONHOVEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij op 27.08.2001 gehuwd is met de heer E. H. tot op heden nog steeds is gehuwd met mijnheer E. H.. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene; niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Bovendien vormt betrokkene geen gezin meer met de heer E. H.

Wat betreft het feit dat haar broers en ouders België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beweert dat een gedwongen terugkeer een pertinente schending van de internationale mensenrechtenverdragen zou uitmaken, in het bijzonder van artikel 8 van het EVRM, omdat haar familiale leven zich in België zou afspelen. We kunnen stellen dat betrokkene niet afdoende aantoonbaar dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hoewel betrokkene inderdaad samenwoonde met haar ouders waarvan de vader de Belgische nationaliteit bezit. De band tussen meerderjarig kind en haar ouders valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la -protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat, het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014).

Betrokkene beweert dat haar ouders afhankelijk zijn van betrokkene wegens hun gezondheidstoestand. Zij legt een medisch attest voor, waarin vermeldt wordt dat haar ouders niet meer in staat zijn zelfstandig te wonen. Dit element kan echter niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid gezien betrokkene ouders een beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam in 2005 met een toeristenvisum naar

België van 06.10.2005 tot 20.11.2005. Op 09.11.2005 diende betrokkene een aanvraag 9§3 in, de negatieve beslissing + bevel werd op 21.03.2006 aan betrokkene betekend. Op 16.12.2009 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in ook deze werd negatief afgesloten met een bevel het grondgebied te verlaten, betekend op 11.10.2010. Op datum van diende 11.08.2015 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in. Deze aanvraag werd echter geweigerd met bevel op 26.01.2016 en aan betrokkene betekend op 01.03.2016. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige aangehaalde elementen en meerdere cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie en inburgering heeft gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel voert verzoekster het volgende aan:

"A. Eerste middel

Schending van art. 9bis en art. 62 van de Vreemdelingenwet, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. art. 8 EVRM

Dat art. 8 EVRM luidt:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Dat verzoeker reeds 12 jaar woont in België en een terugkeer naar Marokko voor grote problemen zou zorgen.

Dat verzoeker geen enkele familie meer heeft in Marokko, doch enkel in België. Dat verzoeker in Marokko dan ook nergens terecht kan en geen enkel onderdak heeft.

Dat enerzijds verzoeker en anderzijds haar ouders wederkerig afhankelijk zijn van elkaar. Verzoeker heeft geen enkel inkomen en zij is aldus afhankelijk van haar ouders die volledig voorzien in haar levensonderhoud. De ouders zijn volledig afhankelijk van verzoeker gelet op hun slechte gezondheid in combinatie met hun hoge leeftijd.

Dat het een manifest onzorgvuldig en onredelijk bestuursoptreden uitmaakt, om te vereisen dat verzoeker haar familie en onderdak dient te verlaten om een ontvankelijk aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen doen.

Dat het dan ook een schending uitmaakt van art. 8 EVRM om te stellen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel ontvankelijk kan doen vanuit Marokko.

Dat verzoeker geheel afhankelijk is van de financiële middelen van haar Belgische familie om in haar levensonderhoud te voorzien.

Dat er wel een beschikking bestaat in kort geding waarin de echtgenoot, de heer E. H., wordt veroordeeld tot betaling van een maandelijkse onderhoudsbijdrage van 500 euro, doch dat de heer E. H. deze maar gedurende 1 jaar heeft betaald in 2014-2015. Dat verzoeker in België dient aanwezig te zijn om de nodige juridische initiatieven te nemen opzichthens de heer E. H.”

2.2 Waar verzoekster de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is het middel slechts ontvankelijk in de mate dat zij de schending aanvoert van een concreet beginsel, *in casu* het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet uiteenzet om welke reden de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde schendingen worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert en met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster betoogt dat zij reeds 12 jaar in België woont en een terugkeer naar Marokko voor grote problemen zou zorgen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing motiveert om welke reden het langdurig verblijf van verzoekster niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hij stelt meer bepaald: *“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam in 2005 met een toeristenvisum naar België van 06.10.2005 tot 20.11.2005. Op 09.11.2005 diende betrokkene een aanvraag 9§3 in, de negatieve beslissing + bevel werd op 21.03.2006 aan betrokkene betekend. Op 16.12.2009 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in ook deze werd negatief afgesloten met een bevel het grondgebied te verlaten, betekend op 11.10.2010. Op datum van diende 11.08.2015 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in. Deze aanvraag werd echter geweigerd met bevel op 26.01.2016 en aan betrokkene betekend op 01.03.2016. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”* Verzoekster gaat niet in op deze motieven zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Bovendien, in het arrest van de Raad van State waarnaar verderop in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Zij zet ook niet *in concreto* uiteen welke ‘grote problemen’ die zij bedoelt, laat staan dat zij haar stelling staft zodat de stelling niet dienstig is.

Dezelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster betoogt dat zij geen enkele familie meer heeft in Marokko, doch enkel in België, dat zij in Marokko dan ook nergens terecht kan en geen enkel onderdak heeft. Los van de vraag of zij dit element heeft aangehaald in haar aanvraag, staft zij deze elementen evenmin.

Verzoekster zet verder uiteen dat zij en haar ouders wederkerig afhankelijk zijn van elkaar, dat zij geen enkel inkomen heeft en aldus afhankelijk is van haar ouders die volledig voorzien in haar

levensonderhoud. Zij verduidelijkt tevens dat haar ouders volledig afhankelijk zijn van haar gelet op hun slechte gezondheid in combinatie met hun hoge leeftijd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zowel motiveert in het licht van artikel 8 van het EVRM als in het licht van de aan te voeren buitengewone omstandigheden. In het kader van artikel 8 van het EVRM, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster niet afdoende aantoont dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. Hij erkent het samenwonen van verzoekster met haar ouders, doch verwijst naar de bescherming van artikel 8 van het EVRM in de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen. De Raad wijst erop dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In dit kader dient inderdaad te worden benadrukt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De gemachtigde verwijst tevens naar de aangehaalde gezondheidstoestand van de ouders van verzoekster en het medisch attest dat zij in dit kader heeft voorgelegd waarin vermeld wordt dat haar ouders niet meer in staat zijn om zelfstandig te wonen. Hij meent dat dit element niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid omdat de ouders een beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Op dit motief van de gemachtigde gaat verzoekster wederom niet in zodat zij dit niet aan het wankelen brengt. Tevens in het kader van de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent motiveert: *“Wat betreft het feit dat haar broers en ouders België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”* Nog daargelaten de vraag of de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, toont verzoekster niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont verzoekster niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag zonder op concrete wijze in te gaan op de motieven, laat staan deze te weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De stelling dat zij in België aanwezig dient te zijn om de nodige juridische initiatieven te nemen ten aanzien van de heer E. H. betreft een loutere bewering waarmee geen rekening kan worden gehouden. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN